

Camellia

12

名
門
嫡
后

เจ้าพี่ทะเล
บุตรสาว
อันดับหนึ่ง
ของ
ตระกูล!

繁多 ฟานตั่ว เซียน
มณฑิรา ฟ้าทอง แปล
白岫 ไป๋ซิว วาด

บทที่ 377 คิดไม่ออกว่าใครทำ

เจียงหยาชวงปกครองภรรยา เขาสั่งให้เจียงถานออกไปสืบหาข่าว คนที่ขโมยของส่วนตัวของวังชิงเจียนไปหาเรื่องถึงบ้าน ถูกสำนักงานการปกครองจับกุมไว้แล้ว แต่ข่าวลือเรื่องว่าที่ชายาเว่ยอ๋องลอบเล่นชู้ผู้ชายยังคงกระจายออกไปทั่วทุกตรอกซอกซอย

เย่จื่อหู่เจ้าเมืองคนปัจจุบันกำลังเกี่ยวกับการไต่สวนพลาทาดเหงื่อ “ตั้งแต่ที่คุณหนูวังเดินทางมาเมืองหลวงกับมารดา ก็ไม่ได้ออกจากเมืองหลวงเลย คนที่เข้ามาหาเรื่องถึงบ้านเป็นคนนอกเมืองหลวง จะลอบเล่นชู้กับคุณหนูวังได้อย่างไร แสดงว่าต้องเป็นการใส่ร้าย แม้ตระกูลเหลียน ตระกูลวังจะมีฐานะไม่สูง แต่คนที่สนับสนุนคุณหนูวังคือท่านหญิงหนิงอ๋อ ฮุยหน้อยสิบเก้าตระกูลเจียง แม่นางผู้นี้กำลังตั้งท้องอยู่ ได้ยินว่าแม้แต่ฉินกั๋ววงยังมาดูแลด้วยตัวเอง คนที่บังอาจทำให้ท่านหญิงหนิงอ๋อไม่พอใจ ยิ่งในเวลาสำคัญแบบนี้ ถ้าไม่ใช่คนตระกูลเจียงแล้วยังจะเป็นใครได้อีก”

เขาเป็นข้าหลวงตัวเล็กจ้อย มีหรือจะกล้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับศึกในของตระกูลเจียง

แต่ด้วยภาระหน้าที่ จะไม่ยุ่งเกี่ยวเลยก็เห็นที่จะไม่ได้

หลังจากครุ่นคิดซึ้งใจแล้ว จึงตัดสินใจ “เช่นนั้นจับคนขังเอาไว้ก่อน ไม่ต้องทรมานและอย่าให้พวกเขาตายด้วย...รอฟังข่าวจากตระกูลเจียง” ว่าแล้วเขาก็รีบเอามือกุมอกแสร้งว่าเป็นลม เขาถูกหามกลับเข้าไปในสำนักงานการปกครอง แล้วแสร้งว่าป่วย...ผ่านไปไม่นาน เจียงถานก็เอาป้ายชื่อของเจียงหยาชวงเข้ามาถามความคืบหน้าของคดี

พอได้ยินว่าเยจื่อหูล้มป่วยกะทันหัน เจียงถานซึ่งติดตามเจียงหยาชวงมานานหลายปี เห็นเล่ห์เหลี่ยมในแวดวงขุนนางมานักต่อนัก เขาหรือจะไม่ว่าเหตุใดเจ้าเมืองผู้นี้ถึงล้มป่วยกะทันหัน ถ้าเป็นเวลาปกติเขาคงชักสีหน้าไม่พอใจใส่เยจื่อหู แต่วันนี้เจียงหยาชวงกำลังรอฟังข่าวอยู่ เขาเองก็ไม่อยากก่อเรื่อง จึงเรียกที่ปรึกษาของเยจื่อหูออกมาสอบถาม พร้อมทั้งกำชับห้ามใครเข้าไปพบนักโทษเหล่านั้น หลังจากนั้นเขาจึงสืบทอดเดินออกไป

พอมาถึงจวนกั่วงเขาก็รายงานอย่างละเอียดพร้อมกับตั้งข้อสังเกต “เยจื่อหฺรุมีสุภาพแข็งแรงดีมาแต่ไหนแต่ไรเหตุใดจู่ๆ เขาก็บังเอิญล้มป่วยเอาตอนนี้ แสดงว่าต้องมีลับลมคมใน”

เจียงหยาชวงร้องหือ “ประเดี๋ยวจ้างไปตักเตือนเขาเสียหน่อย มิฉะนั้นคนภายนอกจะคิดว่าพอบ้านสี่ของเราอยู่ห่างจากกองทัพก็ไร้พิษสงแล้ว” เขารู้ว่าที่เจียงถานมารายงานแบบนี้คือการฟ้อง เจตนาของเยจื่อหฺรู่จะไม่อยากทำให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่พอใจ ไม่อย่างนั้นเขาคงฆ่าปิดปากนักโทษแล้วบอกว่าตายโดยไม่พบหลักฐานแล้ว แต่คนผู้นี้แม้แต่คนใช้ใกล้ชิดของเขาไปหายังไม่กล้าออกมาพบหน้าด้วยตัวเอง มีตาหามีแวไม่

ถ้าเรื่องนี้แพร่พรายออกไปก็เท่ากับดูหมิ่นอิทธิพลในราชสำนักของบ้านสี่ เจียงหยาชวงต้องการเชือดไก่ให้ลิงดูเพื่อบอกทุกคนทั้งในและนอกราชสำนักว่าวันหลังจะทำอะไรให้ระวังเสียบ้าง

เจียงถานรับคำ แล้วกล่าวเตือน “คำครหาว่าที่ชายาเว่ยอ๋อง...จำเป็นต้องโต้แย้งหรือไม่”

“จำเป็น” เจียงหยางหวงเผยสีหน้าเคร่งเครียด “แต่เวลานี้ เรื่องที่เร่งด่วนคือการสืบหาคนที่อยู่เบื้องหลังให้ได้” เขาหยุดพูด ไปครู่หนึ่ง “จะต้องมีคนบงการอย่างแน่นอน!”

แม้ว่าชีวเย่หลันจะสงสัยในตระกูลซือ แต่เจียงหยางหวง กลับรู้สึกว่าตระกูลซือคงไม่ถึงกับดูไม่ออก ชิวเย่หลันกำลัง ตั้งท้อง อีกทั้งเพิ่งมีข่าวลือการเสียชีวิตของเจียงฉีเจิง ความสัมพันธ์ระหว่างบ้านสี่และบ้านสามกำลังตึงเครียด ฉินกั๋วกงกับจีเป่ย์โหวต้องการไถ่เปลี่ยนให้บ้านทั้งสองปรองดอง กัน ถ้าตระกูลซือออกมายุแหย่ และถูกตรวจพบเข้า คงถูก ฉินกั๋วกงจัดการเป็นแน่

เขากลับรู้สึกที่บ้านใหญ่ดูน่าสงสัยมากกว่า “อาศัยชื่อ ตระกูลซือมาใส่ร้ายวังซือ เพื่อให้เราขัดแย้งกับบ้านสาม...”

แต่แผนการนี้ยังไม่รอบคอบ

คนที่มาหาเรื่องถึงบ้านตระกูลเหลียนเป็นคนที่เพิ่งมาจากต่างถิ่น แต่เรื่องนี้แม้แต่คนโง่ก็ยังมองออกกว่าเป็นเรื่อง เหลวไหล

บ้านใหญ่ดูแลคนระดับสติปัญญาของคนตระกูลชื่อนี้ขนาดนี้เชียว หรือว่าคนตระกูลชื่อนี้จะทำเรื่องนี้จริงแล้วจงใจทิ้งร่องรอยไว้ เพื่อที่ว่าเวลาเกิดเรื่องขึ้นมาจะได้เป็นหลักฐานให้แก้ตัว และยังใส่ร้ายบ้านใหญ่ได้อีกด้วย

คิดไปคิดมาแล้วเขารู้สึกว่าถ้าตนลงไปสืบเองอาจจะรู้สึกวางใจมากกว่า ไม่อย่างนั้นแล้ว อาจจะถูกลอกใช้เป็นเครื่องมือก็ได้

เมื่อเขาคิดได้แบบนี้ พอลกลับไปหลังบ้านแล้วกำชับกับชีวเย่หลันเล็กน้อย ก่อนจะแต่งตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าออกไปสำนักงานการปกครอง

ทันทีที่เขาออกไปแล้ว ชิวเย่หลันซึ่งเมื่อครู่นี้เพิ่งให้คำสัญญาอย่างเชื่อฟังว่าจะอยู่บ้านบำรุงครรภ์ก็เรียกชูเหอมาให้ความช่วยเหลือตัวเองเป็นชุดออกนอกบ้าน

ชูเหอถามด้วยความประหลาดใจ “ฮูหยินน้อยจะไปไหน เจ้าคะ คุณชายบอกให้ท่านอยู่บ้านรอ ไม่ต้องห่วงอะไรมิใช่หรือ”

“เกิดเรื่องแบบนี้แล้ว ข้าจะไม่ไปบ้านตระกูลเหลียนได้อย่างไร” ชิวเย่หลันขมวดคิ้ว “แม้ตระกูลเหลียนจะไม่ได้มีฐานะ

สูงส่ง นื่องวังได้หมั้นหมายกับเว่ยอ๋องนับว่าเป็นโชคชะตาอันดีแล้ว กลับทำให้คนอิจฉาริษา เวลานี้พอถูกใส่ร้าย คงมีคนรอซ้ำเติมอยู่ แม้สิบเก้าจะไปสืบหาคนบงการเบื้องหลัง แต่ก็ต้องใช้เวลา ใครจะรู้ว่าในระหว่างนี้อาจจะมีคำครหาเกี่ยวกับตระกูลเหลียนแทนก็เป็นได้ ข้าไปปลอบใจพวกเขา จะได้ช่วยปรามไม่ให้นื่องวังคิดสั้น”

“แต่ฮูหยินน้อยเพิ่งรับปากคุณชาย ให้ย่าของบ่าวไปแทนก็ได้นะเจ้าคะ” ชูเหอพูดซ้ำๆ “ถ้าคุณชายกลับมารู้ว่าฮูหยินน้อยแอบออกไปข้างนอกจะต้องไม่พอใจแน่นอนเจ้าคะ”

“เราก็ต้องรีบไปรีบกลับ กลับมาก่อนสิบเก้า เขาจะได้ไม่รู้!” ชิวเย่หันต่อหน้าเชื่อฟังลับหลังต้อรันจนติดเป็นนิสัย นางยังกล่าวอย่างไม่ใส่ใจว่า “อีกอย่างหนึ่งถึงเขาจับได้ จะกล้าตีข้าหรือ”

ชูเหอลอบกระอักเลือดในใจ “คุณชายไม่กล้าทำอะไร ฮูหยินน้อยแต่ท่านจะมาลงโทษบ่าวนะเจ้าคะ!”

“มีข้าอยู่ทั้งคน เขาคงไม่ทำอะไรพวกเจ้าหรอก” ชิวเย่หันแรงๆ “รีบไปกันเถิด! อย่าชักช้าเสียเวลา”

ในเมื่อรู้ว่าไม่อาจขัดใจนางได้ ชูเห่อจึงจำใจช่วยนาง
เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วเรียกรถม้า

พอทั้งสองไปถึงจวนตระกูลเหลียน ตระกูลเหลียนเพิ่งส่ง
โจวมามาออกมาพอดี เมื่อเห็นว่าชีวเย่หลันมาด้วยตัวเอง นาง
จึงรู้สึกประหลาดใจระคนดีใจ บอกแต่ว่าคดีมีความคืบหน้าแล้ว
แล้วรีบพานางเข้าไปข้างใน

ในเมื่อนางมาแล้ว โจวมามาจึงต้องอยู่ต่อก่อน ขณะที่
กำลังเบียดเสียดอยู่ท่ามกลางคนที่เข้าประตู นางจึงหยิกชูเห่อ
ไปที่หนึ่ง แล้วดุดเบาๆ “มีข่าวสำคัญอะไรถึงต้องให้ฮูหยินน้อยมา
ด้วยตัวเอง พวกเจ้าหาหักหรือไร”

ชูเห่อพูดอย่างน้อยใจ “ถึงไม่มีข่าวอะไรเลย ฮูหยินน้อยก็
จะมาให้ได้นี่ป้า!”

เวลานี้ชีวเย่หลันถูกเชิญให้เข้าไปนั่งที่ห้องรับแขก นาง
มองทางซ้ายที่ทางขวาที่ก็ไม่เห็นวังชิงเฉียนกับวังเหลียนชื่อ
นางเตาว่าสองแม่ลูกคงกำลังปลอบใจกันภายในห้องของ
บุตรสาว นางจึงบอกความตั้งใจกับเหลียนเจียนให้และภรรยา
ตามตรง “สืบเก่าไปสำนักงานการปกครองด้วยตัวเอง เรื่องนี้

ต้องได้คำอธิบายให้น้องสาวแน่นอน...ข้ามาไม่ได้มีธุระอันใด
เพียงคิดว่าน้องสาวอายุยังน้อย นางยังไม่เคยถูกใส่ร้ายมาก่อน
เกรงว่านางจะรับมือไม่ไหวจึงมาช่วยเกลี้ยกล่อมนาง”

พอเหลียนเจี้ยนให้และภรรยาได้ยินว่าคดีนี้ยังสืบตามตัว
คนร้ายไม่ได้ก็เริ่มรู้สึกสิ้นหวัง แต่การเห็นได้ชัดเย่หลันเอาใจใส่
วังชิงเจี้ยนยอมเป็นเรื่องดี แสดงว่าชีวเย่หลันเห็นความสำคัญ
ของพวกเขาสองคนซึ่งเป็นญาติพี่น้อง

หลังจากทักทายถามไถ่ทุกข์สุข สองสามีภรรยาก็พา
ชีวเย่หลันไปที่เรือนเล็กซึ่งเป็นที่พักของวังชิงเจี้ยน ตระกูล
เหลียนรักหลานสาวคนนี้อยู่แล้ว ยิ่งพอวังชิงเจี้ยนได้หมั้นหมาย
กับเว่ยอ๋อง เรือนของนางก็ขยายกว้างขึ้นและปรับปรุงใหม่
เวลานี้เรือนเล็กจึงได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

ข่าวที่ชีวเย่หลันมา แพร่กระจายมาถึงแล้ว วังเหลียนชื่อ
ออกมาเปิดประตูให้ เหลียนเจี้ยนให้กับภรรยาจึงถือโอกาส
ปลีกตัวออกมา “หลันหลันอยากคุยกับเจี้ยนเอ๋อร์ เช่นนั้น
พวกข้าจะไม่เข้าไป”

วังเหลียนชื้อดึงมือชีวเย่หลันด้วยตาแดงกำ “พวกข้า
พลอยทำให้พวกเจ้าเดือดร้อนไปด้วย”

“ท่านน้าอย่าได้พูดแบบนี้เลย เป็นเพราะข้าดูแลไม่ทั่วถึง
จึงทำให้น้องสาวต้องลำบากใจ” ชิวเย่หลันปลอบใจนาง ทั้งสอง
เดินเข้าไปใต้ไม้ก้ำว วังชิงเฉียนก็ออกจากหลังฉากขึ้นมา
คารวะ “ตอนนี้ข้าไม่กล้าไปเยี่ยมหน้าชาชนาสะใภ้ เกรงว่าจะทำ
ให้พวกท่านไม่สบายใจ จึงไม่ได้ออกไปต้อนรับเจ้าเลย”

ชีวเย่หลันไม่ได้ถือสาเรื่องนี้ รีบดึงมือนางให้ลุกขึ้น
“เจ้าสบายดีก็ดีแล้ว ไม่ต้องพิธีรีตอง”

เดิมทีนางนึกว่าน้องสาวพบอุปสรรคขนาดนี้ คงสะเทือนใจ
มาก โดยเฉพาะเหลียนเจียนให้สองสามีภรรยาและวังเหลียนชื้อ
ผู้อาวุโสสามคนนี้ต่างรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก

แต่พอสังเกตดูให้ดี แม้วังชิงเฉียนจะตาแดงเพราะร้องไห้
มาก่อนหน้านี้ แต่นางไม่ได้ดูสิ้นหวัง ชิวเย่หลันจึงรู้สึกโล่งอก
พลางคิดในใจว่าน้องสาวคนนี้ไม่ใช่คนที่อ่อนไหวและวิตกกังวล
ง่าย ซึ่งนี่เป็นเรื่องที่ดี

จากนั้นนางก็ปลอบใจวังชิงเฉียน ก็เห็นว่านางไม่ได้ปั้นหน้าผินยืม จึงยังถามเรื่องราวความเป็นมา

วังชิงเฉียนตอบอย่างฉะฉาน “ความจริงแล้วเรื่องนี้เป็นความผิดของข้าเอง ก่อนหน้านี้ข้าเห็นว่าสื่อจู่เป็นสาวใช้ที่คล่องแคล่วทำงานเก่ง จึงมอบหมายเรื่องนี้ให้นาง เดิมทีข้าก็ไม่ใช่คนรอบคอบ ขนาดนางแอบเอาของบางอย่างไป ข้าก็ยังไม่รู้ตัวเลย ตอนมีคนเข้ามาหาเรื่อง พอให้โม้จู่ซึ่งเป็นสาวใช้ออกไป ดูจึงเห็นว่าเป็นของข้าจริง ข้าถึงได้รู้”

วังเหลียนชื่อที่อยู่ข้างๆ พุดเสริม “สื่อจู่กับโม้จู่ถูกจับพร้อมกัน เวลานี้ยังถูกขังอยู่ที่ห้องเก็บฝุ่น มีคนใช้คนเก่าแก่อยู่นั่งเฝ้าไว้อยู่ ที่ไม่ส่งตัวให้สำนักงานการปกครอง เพราะกลัวพวกนางถูกฆ่าปิดปาก และอาจทำให้ล้างมลทินให้วังชิงเฉียนไม่ได้”

“เวลานี้ก็ส่งตัวไปให้สำนักงานการปกครองได้แล้ว” ชิวเย่หลันพยักหน้า หลังจากครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วถาม “ข้าสงสัยว่าเรื่องนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับพีสะโก๊หกจากครอบครัวสามีข้า แต่ไม่รู้ว่ามีพวกเจ้ามีศัตรูที่ทำเรื่องนี้หรือไม่”

พอคิดให้ถี่ถ้วนแล้ว บ้านสามไม่น่าจะโง่เขลาถึงขนาดทำอะไรแบบนี้

สองแม่ลูกตระกูลวังมองหน้ากันแล้วสั่นหัว “พวกข้าคิดไม่ออกว่าจะมีใครทำอย่างนี้”

วังเหลียนเชื่อว่า “ไม่ว่าจะเป็นเจียนเอ๋อร์หรือคนอื่น แม้สี่จู่และไม่จู่ไม่ถึงกับดูแคลติมาก แต่ก็ถือว่าดูแคลได้”

“ในเมื่อจับตัวได้ ก็ต้องสอบสวนให้ได้” ชิวเย่หลันครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้วว่า “ท่านน่ากับเจ้าอย่าไปใส่ใจกับข่าวลือนั้น เพราะคนสารเลวพวกนั้นต้องการให้ออกมาเป็นอย่างนี้”

จากนั้นนางก็พูดพลบใจอีก พอเห็นว่าได้เวลาแล้ว จึงกล่าวลาแล้วขอตัวกลับ

พอถึงจวนกั้วกง ทันทีที่เดินเข้าประตูเรือนเข้ามา นางก็เห็นเจียงหยาชวงยืนเอามือไพล่หลังอยู่ที่หลังประตู ใบหน้าเย็นชาเหลือคณานับ

ชิวเย่หลันนึกไม่ถึงว่าเขาจะกลับมาเร็ว คิดในใจว่าแย่แล้ว นางรีบยืมราเดินเข้าไปหา “สิบเก้ารอข้าอยู่หรือ”

“เวลานี้อากาศยังเย็นอยู่ ใครอนุญาตให้เจ้าออกไป”
เจียงหยาชวงซักถามอย่างไม่พอใจ “ก่อนที่จะเข้าจะออกไป
เจ้ารับปากไว้อย่างไร”

“...ข้าอยู่บ้านนานๆ เกิดเบื่อหน่าย จู่ๆ ก็นึกเป็นห่วง
น้องสาว...” ชิวเย่หลันรู้ว่าตนทำผิด จึงคล่องแขนเขาพลง
พูดอดอ้อน “ข้ากลับมาแล้วมิใช่หรือ”

พอเห็นเจียงหยาชวงยังจะต่อว่าอีก นางจึงกลอกตา
มองบน “ข้าคอแห้งแล้ว!”

“...” เจียงหยาชวงรู้ว่านางจงใจเปลี่ยนเรื่องพูด แต่ด้วยความ
เป็นห่วงจึงหันหลังไป “ข้าจะให้ห้องครัวเล็กตุนรังนกมาให้
ประเดี๋ยวคงยกมา”

หลังจากเข้าไปข้างใน รังนกนางแอ่นก็ยกเข้ามา
ชิวเย่หลันเห็นเจียงหยาชวงยังมีสีหน้าเย็นชา จึงให้คนใช้ออกไป
นางอ้อนให้เขาป้อน หลังจากอิงแอบเขาอยู่ครู่หนึ่งเจียงหยาชวง
จึงสีหน้าผ่อนคลาย จากนั้นก็เอามือบีบปลายจมูกของนางพลง
เอ่ยขึ้น “วันหลังจะกล้าทำอีกหรือไม่”

วันหลังหรือ วันหลังค่อยว่ากันอีกที!

ชีวะเย่หลันนึกบ่นในใจ แต่เบื่องหน้ากลับยืนยันอย่าง
แข็งขัน “วันหลังข้าจะเชื่อฟังเจ้าค่ะ!”

เจียงหยาชวงร้องหึ “หากเป็นอย่างนี้ได้จริงก็ดี”
เขาเข้าใจความรู้สึกของชีวจิ้งหลันเมื่อก่อนแล้ว

“ทางสำนักงานการปกครองว่าอย่างไรบ้าง ใครเป็นคน
ทำร้ายน้องวังหรือ” พอชีวะเย่หลันเห็นว่าบรรยากาศดีขึ้นแล้ว
จึงร้านจะเอาใจต่อ นางผลักมือสามีออกพลาถาม “เจ้ากลับมา
เร็วเพราะรู้เรื่องแล้วใช่หรือไม่ รีบเล่ามาเร็วเข้า”

บทที่ 378 ใครทำร้ายน้องวังของข้า!

ขณะที่ชีวเย่หลันกำลังซักถามสามี ที่บ้านสาม พอซื้อชื่อให้คนไข่ออกไป นางก็ถามเหอสู่ยจินด้วยความประหลาดใจ “มีเรื่องอันใดหรือถึงต้องระวังตัวขนาดนี้”

“พี่สะใภ้หก เรื่องที่ข้าจะถาม เกี่ยวข้องกับอนาคตของบ้านเรา เจ้าตอบข้ามาตามความจริง” เหอสู่ยจินที่ยิ้มแย้มเอาใจทุกคนมาแต่ไหนแต่ไร เวลานี้กลับเผยสีหน้าเคร่งเครียด คำถามนี้ทำให้ชื่อซื้อเริ่มตึงเครียด “เรื่องเป็นอย่างไรกันแน่... เจ้าบอกข้ามา”

แม้เวลานี้ในห้องจะมีเพียงสองคน แต่เหอสู่ยจินยังลดเสียงพูดลง “ว่าที่ชಾಯาเว่ยอ่องถูกคนใส่ร้าย เรื่องนี้ใครเป็นคนทำ... พี่สะใภ้หกพอจะรู้หรือไม่”

ชื่อซื้อตื่นตะลึง จากนั้นก็มีท่าที่ไม่พอใจ “บุคคลนั้นเป็นญาติผู้น้องของน้องสะใภ้สิบเก้า เกี่ยวข้องอันใดกับข้า เกิดเรื่องขึ้นกับนางไยเจ้าถึงมาถามหาความที่ข้า”

เดิมที่ซื้อชื่ออิจฉาเหอสูยจินสะโกเล็กของบ้านสามที่
ข้ามหน้าข้ามหน้าตึกที่เป็นสะโกใหญ่ดูแลบ้าน พอเวลานี้ได้ยิน
นางถามก็ยังไม่พอใจเข้าไปใหญ่ นางจึงถามด้วยคำพูดไม่น่าฟัง
“ข้ารู้ว่าเจ้ากับบ้านสี่สนิทสนมกัน แต่ถึงอย่างไรเจ้าก็เป็นคน
ของบ้านสาม เวลานี้น้องสะโกสืบทอดแล้วยังไม่ได้มาหาข้า เจ้ากลับ
รีบร้อนออกหน้าแทนนางหรือ”

เหอสูยจินขมวดคิ้ว “พี่สะโกหึกคิดมากไปแล้ว ถ้าข้าไม่
คิดเพื่อบ้านสามของเรา ข้าคงร้านจะทิ้งงานตั้งมากมายเพื่อมา
ถามเรื่องนี้ เวลานี้ไม่มีคนอื่นแล้ว ข้าจะไม่พูดอ้อมค้อม เจ้าบอก
มาเรื่องที่ว่าที่ชยาเว่ยอ่องเกิดเรื่อง คนที่น่าสงสยที่สุด ถ้าไม่ใช่
เจ้าแล้วจะเป็นใคร”

“เหตุใดเจ้าถึงพูดเช่นนั้น” เมื่อครูชื้อชื้อแคไม่พอใจแต่เวลา
นี้นางโกรธขึ้นมาจริง ๆ แล้ว “คนที่อยากแต่งงานกับราชินิกุล
มีตั้งมากมายถมเถไป เพราะเห็นว่าน้องสาวจากครอบครัวเดิม
ของข้าไม่ได้รับเลือกหรือ มีสิทธิ์อะไรมาเพ่งเล็งข้า!” จากนั้น
นางจึงมีสีหน้าคล้ำเครือดันทันที “อ้อ ข้านี้ก็ออกแล้ว เป็นเพราะ
ท่านพี่?”

“ประการแรกเพราะพี่หก” เหลอสู่ยจินพูดอย่างราบเรียบ
“ประการที่สองเป็นเพราะในเวลานี้คนที่กล้าทำให้ตระกูลเจียง
ของเราไม่พอใจ ล้วนมีแต่คนของตระกูลเจียงด้วยกันเท่านั้น”

ชื่อชื่อหน้าถอดสี นางเป็นสะใภ้ใหญ่บ้านสามมานาน
หลายปี จึงไม่ใช่คนไม่รู้จักคิด นางฟังออกว่าเหลอสู่ยจิน
หมายความว่าอย่างไร น้ำเสียงจึงอ่อนขึ้น “เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับข้า
และครอบครัวเดิมของข้า!”

พอเห็นเหลอสู่ยจินทำท่าเหมือนไม่เชื่อ นางจึงรีบพูด “เจ้า
จงคิดดูเถิด ข้ากับครอบครัวเดิมไม่ใช่คนโง่ม เพราะเรื่องของ
น้องสิบแปดทำให้สิบเก้าโกรธเคืองบ้านใหญ่กับบ้านสามของเรา
จนแทบจะกินเลือดกินเนื้อมิใช่หรือ! ครึ่งก่อนตอนที่เจ้าเอามาของ
ไปให้ ข้าได้ยืนยันว่าเจ้าถูกเขาขัดขวางไว้ใช่หรือไม่ ช่วงเวลาอย่าง
นี้ถ้าทำอะไรกับคนที่เกี่ยวข้องกับเขา ก็เท่ากับเอาตัวเองไปให้
เขาระบายความโกรธมิใช่หรือ”

แล้วว่า “น้องสะใภ้สิบเก้ากำลังตั้งท้องอยู่ นางยังมีญาติผู้พี่
จากครอบครัวเดิมและมีสิบเก้าคอยสนับสนุน ถ้าได้ลูกชาย ท่านปู่
คงโปรดปรานนางมาก ถึงข้าจะเกลียดวังชื่อ ทว่าไม่ถึงกับไม่รู้
ว่าอะไรควรไม่ควร มีหรือจะไปหาเรื่องนาง”

เหอสู่ยจินขมวดคิ้ว “ครั้งนี้เล่ห์กลใส่ร้ายว่าที่ชายา เว่ยอ๋องช่างต่ำทรามนัก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสิบเก้า ใครก็ตามที่ สดับตรับฟังล้วนนอนมานได้ว่าเป็นเรื่องที่ก๊ขึ้นมา”

ชื่อชื่อนิกโล่งอก “ฉะนั้นเรื่องนี้จึงไม่เกี่ยวกับข้าและ ครอบครัวเดิมของข้า ข้าไม่ได้วาดอ้างตน ถ้าข้าจะหาเรื่องวังชื่อ จริง ตระกูลเหลียนที่นางฟิงฟิงหาในช่วงศัตระกูลสูงส่ง ถ้าคิดจะ ทำให้นางเสื่อมเสียชื่อเสียงนั้นง่ายนิดเดียว มีหรือจะทิ้งร่องรอย ไว้ตั้งมากมาย”

“เช่นนี้จึงเป็นไปได้ว่าจะก่อเหตุโดยจงใจ จุดหมายก็ เพื่อให้อุดพ้นจากความผิด” เหอสู่ยจินมองหน้านาง “เรื่องมาถึง ขั้นนี้แล้ว ข้าจะไม่ปิดบังพี่สะใภ้ ก่อนหน้านี้เพราะว่ามีเรื่องว่าที่ ชายาเว่ยอ๋อง และเรื่องที่เจ้าไปขอโทษน้องสะใภ้สิบเก้าไม่สำเร็จ พี่สะใภ้คงรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างมาก เรื่องนี้หากรู้ถึงหู น้องสะใภ้สิบเก้า นางย่อมไม่พอใจ”

“...ไม่ใช่พวกข้าจริง ๆ!” ชื่อชื่อกัดฟันกรอด แต่เมื่อนาง นึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ก็คิดว่าต้องอธิบายให้ชัดเจน “ข้าขอ พุดความจริงสักอย่าง ก่อนหน้านี้ครอบครัวเดิมของข้าก็อยากมี ชายาสักคน แต่เวลานี้ล้วนให้ความสนใจแค่ตำแหน่งภรรยาเอก

คนต่อไปของน้องแปดมากกว่า คนที่จะมาเป็นภรรยาน้องแปด ยังไม่ได้กำหนดตัวมิใช่หรือ ถึงช้าไม่พอใจว่าที่ชಾಯาเว่ยอ่อง ไปต้องลงมือในเวลานี้ ทำแบบนี้ไม่เท่ากับทำลายโอกาสที่ น้องสาวครอบครัวเดิมซ้ำจะได้แต่งงานกับน้องแปดหรือ”

เหอสู่ยจินพูดอย่างไม่ยี่หระ “พี่สะใภ้หกลืมเรื่องน้อง สิบแปดไปแล้วหรือ เวลานี้เจ้ายังหวังว่าพี่แปดจะแต่งงานกับ น้องสาวครอบครัวเดิมอีกหรือ ข้าขอพูดอะไรที่ระคายหู เสียหน่อย ถ้าพี่แปดแต่งงานจริง จุดจบของนางจะไม่แย่ ยิ่งกว่าพี่สะใภ้แปดที่จากไปหรือ”

คุณธรรมของเจียงหยาดานที่พอจะยกย่องได้คือการ เอาใจใส่น้องชายน้องสาวบ้านเดียวกัน

โดยเฉพาะเจียงฉีเจิงกับเจียงหยาชวงพี่น้องท้องเดียวกัน เขา เรื่องที่เกิดขึ้นกับเจียงฉีเจิงในครั้งนี้ ถ้าบุตรสาวตระกูลซือ ยังสามารถแต่งงานหลังบ้านของเจียงหยาดานได้ หากถูกตี จนตายตั้งแต่คืนวันแต่งงาน เหอสู่ยจินจะไม่ประหลาดใจ แม้แต่น้อย

ชื่อชื่อทำสีหน้าบูดบึ้ง “เจ้ามาชักใช้ถามข้าแทน
บ้านสี่หรือ”

“ข้ามาบอกให้เจ้าเตรียมตัวไว้” เนื่องจากช่วงก่อนที่
เหอสู่ยจินจะแต่งงานเข้ามา นางก็ดูแลบ้านข้ามหน้าข้ามตา
พี่สะใภ้ถึงสองคน พอแต่งเข้าบ้านจึงถูกริชยาและกิดกัน
ก่อนหน้านี้นางพยายามอดทนยอมถอยให้ แต่หลังจากแท้งลูก
เรื่องที่ยังค้างคาใจก็ไม่อยากเก็บเอามาใส่ใจแล้ว เวลานี้ชื่อชื่อ
และจางชื่อล้วนมีท่าทีนอบน้อมเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น แต่
ลับหลังคนอื่นพวกนางจะไม่มีอะไรต่อสิ่งใด เวลาทำหน้าที่ไม่พอใจ
ล้วนจะแสดงออกอย่างเปิดเผย

นางจึงพูดอย่างเฉยชา “ในเมื่อเจ้ารู้แล้วว่าครั้งหนึ่งหาก
ว่าที่ชายาเว่ยอ่องเกิดเรื่องจะลากเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย และ
จะส่งผลกระทบต่อบ้านสามอย่างมหาศาล เจ้าควรรู้ว่าบ้านสี่
จะไม่ยอมปล่อยโอกาสในการเล่นงานบ้านสามของเราแน่นอน”

นางยิ้มหยันพลงพูดเตือน “ไม่ว่าบ้านสามของเราทำ
เรื่องนี้หรือไม่ แต่บ้านสี่ก็คิดว่าเกี่ยวข้องกับบ้านเราไปแล้ว
เจ้าเชื่อหรือไม่”

พอเห็นชื่อชื่อพยายามแก้ตัวจนหน้าดำหน้าแดง
เหอσύงจินก็อดพูดขึ้นเสียงไม่ได้ “ก่อนหน้านี้นางขุยเขียนส่งข่าว
มาว่าท่านยาใหญ่ป่วยหนัก บ้านใหญ่ส่งพี่ชายกับชวีเออร์
ไปดูแลแล้ว ไม่ว่าท่านยาใหญ่ป่วยจริงหรือแสร้งป่วย เจ้าคิดว่า
ท่านยาใหญ่อายุเท่าไรแล้ว!”

ชื่อชื่อตะลึงงัน ไข่แล้ว ท่านชายขุยอายุมากแล้ว เหลนก็
ถึงวัยแต่งงานแล้ว แม้สุขภาพยังแข็งแรง แต่ก็ถึงวัยที่จะจากไป
แม้ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยก็ตาม หากเขาตาย ทุกคนในบ้านใหญ่ต้อง
ไปไว้ทุกข์ จะต่อสู้กับบ้านสีได้อย่างไร

ดังนั้นมองในมุมของบ้านสี ถ้าบ้านใหญ่กับบ้านสามเป็น
ศัตรู ก็ควรกำจัดบ้านสามก่อน

“เรื่องไม่เกี่ยวกับข้าจริง ๆ” ชื่อชื่อร้อนใจ นางเป็นสะใภ้
รุ่นหลานของตระกูลเจียงมาหลายปี นางรู้ดีว่าถ้าบ้านสีมันใจว่า
นางเป็นคนลงมือเรื่องว่าที่ชายาเว่ยอ่อง ฉินกั๋วคงจะจัดการเรื่อง
นี้อย่างไร ก่อนหน้านี้นตระกูลโต้วก็เป็นตัวอย่างให้เห็นแล้ว
เจียงจิงจยเลือดเนื้อเชื้อไขคนเดียวของนางฆ่าตัวตายไปแล้ว แม้
นางจะอยากอาศัยบารมีของลูกชายมายกฐานะตัวเองก็ทำไม่ได้

“ต้องเป็นบ้านใหญ่แน่นอน” ชื่อชื่อรีบพูด “ต้องเป็นบ้านใหญ่ที่ต้องการใส่ร้ายบ้านเรา ไม่อย่างนั้นการใส่ร้ายว่าที่ชายา เหตุใดจึงไม่ใช้วิธีที่รัดกุมกว่านี้”

นี่เป็นข้อสงสัยของเหอสู่ยจิน แต่สำหรับนางแล้ว ในเวลานี้เรื่องที่สำคัญที่สุดคือการรับประกันไม่ให้นางสามถูกดึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ส่วนเรื่องที่ว่าใครเป็นคนร้ายตัวจริงอะไรทำนองนั้น ไว้รอให้ความสัมพันธ์แตกหักขึ้นมาจริงๆ ค่อยว่ากันทีหลัง

“สรุปแล้วถ้าบ้านสี่จะใช้เรื่องนี้มาใส่ร้ายเจ้า เจ้าพึงจำไว้ว่า...”

ขณะที่เหอสู่ยจินแนะนำชื่อชื่ออยู่นั้น ชิวเย่หลันก็ฟังสามีเล่า การสอบสวนจนจบ นางรู้สึกคาดไม่ถึงจริงๆ “พวกเขาเป็นผู้ฉ้อโกงที่เพิ่งปรากฏตัวสู่ภายนอกหรือ มาที่นี่เพื่อผจญความยุติธรรมหรือ ระบายความแค้นแทนสหยาหรือ ล้อเล่นอะไรกันนี้! เมื่อก่อนชิวเฟิงยังไม่โง่งมขนาดนี้เลย”

เจียงหยาชวงพูดเสียงราบเรียบ “ชีวเฟิงหรือ เขาอาจจะ
ไ้ไ่เตียงสาไปบ้าง แต่ก็ไม่ถึงกับโง่ แต่คนพวกนี้ช่างอ่อนหัดนัก
เกรงว่าอาจารย์ในสำนักคงกำลังกระอักเลือดอยู่ก็เป็นได้”

...ก่อนหน้านี้ที่เหลียนเจียนไ้ให้จะมาบอกเรื่องราว
ที่เกิดขึ้น เขาก็พูดถึงพวกอันธพาล สำนักงานการปกครองก็พูด
ในทำนองเดียวกัน

แต่เมื่อเจียงหยาชวงไปสืบสวนด้วยตัวเองจึงรู้ว่า
คนพวกนี้ล้วนเป็นผู้ฉ้อกรยทุ์ที่มีสำนักและมีอาจารย์ พวกเขา
ไปที่ตระกูลเหลียนเพื่อทำลายชื่อเสียงของวังชิงเฉียน ชำ้ยังคิด
ไปว่าตนได้ผดุงความยุติธรรม อืม เนื่องจากคนที่ยุยงให้พวกเขา
ทำได้กล่าวว่าวังชิงเฉียนว่าเป็นโสเภณีที่มาหลอกเอาเงินของ
ครอบครัวเขาไปจนหมด มิหนำชำ้ยังส่งคนมาชู้ว่าจะเข่นฆ่า
ทำร้ายอีก...จึงอยากให้พวกเขาช่วยระบายความแค้นให้ หวังจะ
กระชากโฉมหน้าที่แท้จริงของวังชิงเฉียน!

หลังจากนั้นบรรดาไ้ก่อนที่เฟิงออกจากสำนักมา
ทัศนาศร จึงถูกหลอกมาที่เมืองหลวง

ชีวเย่หลันขมวดคิ้วถาม “คนที่หลอกคนพวกนี้มา มีตัวตนหรือไม่”

“มีตัวตน แต่ตายไปแล้ว” เจียงหยาชวงพูดยังราบเรียบ “ตอนที่คนอ่อนหัดพวกนั้นรู้จักกับเขา ก็เป็นตอนที่เขาเหลือลมหายใจสุดท้ายแล้ว แต่เขาก็ช่วยเหลือพวกคนอ่อนหัดนั้นไว้มาก แน่หนอว่าอุปสรรคที่พวกคนอ่อนหัดได้ประสบพบเจออาจเกิดจากคนผู้นี้ด้วย หลังจากนั้นเขาก็ตาย ก่อนจะตายเขายังได้ฝากฝังเรื่องนี้ไว้ พวกคนอ่อนหัดรู้สึกสะเทือนใจขึ้นมาจึงตกปากรับคำ”

“คนพวกนี้...เดินทางมาไกลจนถึงเมืองหลวงกลับไม่สอบถามฐานะของตระกูลเจียงแล้วตัวนลงมือเลย โง่เขลาเบาปัญญาถึงเพียงนี้เชียวหรือ” ชิวเย่หลันไม่รู้จะพูดยังไรดี มีแต่คนปัญญาอ่อนเท่านั้นจึงจะทำอะไรแบบนี้ได้

เจียงหยาชวงยิ้มหยัน “แสดงว่าคนที่อยู่เบื้องหลังนั้นวางอุบายได้แยบยลมาก เท่าที่พวกคนอ่อนหัดให้คำสารภาพ พอพวกเขาเข้าเมืองหลวงไม่ทันเข้าพักโรงเตี๊ยม ก็ไปหาเรื่องที่จวนตระกูลเหลียนทันที แต่ได้ยินว่าน้องวังเป็นคนมีเสน่ห์ จึงกลัวว่าตระกูลเหลียนจะไม่เชื่อพวกเขา จึงทำที่ท่าว่าช่วยเหลือน้องวัง

แล้วเสริมว่าโดนนางหลอก พอพวกเขามาถึงจึงตัดสินใจไววาย
ให้ทุกคนทั้งในบ้านและนอกบ้านเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของ
น้องวัง...พวกคนอ่อนหัดยังนึกว่าแผนการของตนยอดเยี่ยมจริง”

“คนผู้นั้นตายที่ไหน ไปสืบหาได้หรือไม่” ชิวเย่หลัน
ขมวดคิ้ว “ดูแล้วเรื่องนี้คงต้องใช้เวลาพอสมควร”

“คนที่กล้าทำร้ายน้องวัง นอกจากพวกคนอ่อนหัดที่ถูก
หลอกมาเมืองหลวงแล้ว ยังมีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นฝ่ายกู่ซื่อ
ที่ยังหลงเหลืออยู่ด้วย และอีกพวกหนึ่งคือคนของตระกูลเจียง”
เจียงหยาชวงเอามือไพล่หลังพลางเดินไปมาในห้อง แล้วหยุด
เดิน “ถ้าเป็นพวกของกู่ซื่อก็ไม่มีอะไรต้องพูดแล้ว แต่ถ้าเป็นคน
ของตระกูลเจียง...”

เขาขมวดคิ้ว “บางที...อาจเป็นเรื่องดีอย่างคาดไม่ถึง
หรืออาจจะเป็นเรื่องยุ่งยากมากขึ้นก็ได้”

ชิวเย่หลันงูมง “คนในตระกูลเราทำร้ายน้องวัง จะเป็น
เรื่องดีอย่างคาดไม่ถึงได้อย่างไร”

“เรื่องนั้นก็ไม่น่า เป็นข้าคาดเดาเอาเอง” เจียงหยาชวงยิ้ม
ไม่พูดต่อ แต่เปลี่ยนมาพูดเรื่องซาโจวแทน “นับวันแล้ว

กองกำลังม้าเร็วของท่านปู่เลิกเดินทางตลอดทิวาราตรี...คง
เข้าเมืองซาโจแล้ว ไม่รู้ว่าตรวจพบอะไรบ้าง”

เขาไม่ค่อยสนใจการตรวจพบเหล่านี้นัก คงเป็นไปตาม
ความเห็นของฉินกั้วกง ช่วยให้บ้านใหญ่กับบ้านสามพัน
ข้อสงสัย เพราะตลอดชีวิตของจีเปียวโหวไม่เคยขัดความต้องการ
ของฉินกั้วกง...

“แต่ก็ไม่ใช่ไร” เจียงหยาชวงคิดอย่างเย็นชา ผู้อาวุโส
ไม่ให้ความสำคัญต่อพิธีบัพต เช่นนั้นข้าจะไปทวงให้เอง!

แต่หารู้ไม่ว่าในยามนี้ที่ซาโจ จีเปียวโหวกำลังซักถาม
อย่างบ้าคลั่ง “ใครเป็นคนทำ ใครเป็นคนทำกันแน่ มันเป็นใคร
ใครที่บังอาจทำร้ายลูกหลานตระกูลเจียงของข้า ข้าจะสับมันให้
เป็นชิ้นๆ!”

บทที่ 379 ความโหดเหี้ยมของผู้หญิง!

แม้แต่จีเปยโหวที่เคยพบเห็นความโหดเหี้ยมในสนามรบ จนชินชากลับควบคุมตัวเองไม่ได้ เขาอยู่ในวัยฉกรรจ์ เคยได้รับบาดเจ็บ ไกลทั้งวันทั้งคืนมาถึงซาโจวเพื่ออะไร เพื่อตรวจสอบเรื่องที่การวานของเจียงฉีเจิงถูกลอบทำร้ายหรือ

เปล่าเลย!

จุดมุ่งหมายที่แท้จริงคือเพื่อยุติความขัดแย้งระหว่างบ้านใหญ่ บ้านสาม และบ้านสี่

ระหว่างทางจีเปยโหวได้วางแผนไว้แล้ว เวลาที่ความขัดแย้งระหว่างหลานรุ่นแรกเกินกว่าจะใช้วิธีไกลเกลี่ยแล้ว เรื่องในครั้งนี้อาจทำตามคำแนะนำที่ฉินกั๋วกงบอกไว้ได้ ต้องให้บ้านใหญ่และบ้านสามชดใช้ให้บ้านสี่อย่างเต็มที่ มิเช่นนั้นยามที่พวกเขาซึ่งเป็นผู้อาวุโสล้มหายตายจากไป ลูกหลานตระกูลเจียงจะฆ่าล้างกันเอง!

ในสภาวะจำเป็น เขายังคิดจะให้เจียงหย่าเยว่กับ
เจียงหย่าจิงออกไปจากกองทัพสยบประจิม

แต่เวลานี้...

ไม่ต้องให้เขาบอกเจียงหย่าเยว่กับเจียงหย่าจิงก็ออกไป
จากกองทัพสยบประจิมแล้ว พวกเขาตายแล้ว!

เมื่อได้เห็นร่างไร้วิญญาณที่ตายตาไม่หลับของทั้งสอง
แล้ว เขาหวนนึกถึงเด็กตัวน้อยที่ตะโกนเรียกตนตามหลังว่า
ท่านปู่เล็ก จีเป่ยโหวก็รู้สึกเหมือนกับเลือดเดือดพล่านขึ้นสมอง

ตรงกันข้ามกับเขาซึ่งกำลังโกรธเต็มประดา ห้างออกไป
ไม่ไกลเจียงหย่าตานกำลังถือกาน้ำชาร้อนหรือตามอง เขามี
ท่าทางผ่อนคลายราวกับบันทึกที่ย่ำเท้าลงบนหิมะมองหา
ต้นเหมย เขาพูดด้วยน้ำเสียงเอื่อยๆ ท่าทางสบายใจ “ท่านปู่เล็ก
เพลิงโทสะบ่อนทำลายสุขภาพ ไม่สู้ท่านมาดื่มชาด้วยกัน
ให้สงบจิตสงบใจดีกว่า...เสร็จแล้วค่อยไถ่ถามดีหรือไม่”

“เจ้าแปด!” จีเป่ยโหวรู้ว่าเจียงหย่าตานเป็นคนที่ “มีแวว
ในยามเด็ก ล้มเหลวในยามโต” แต่พอเห็นท่าทีเช่นนี้ของเขาก็
โกรธจนตัวสั่น “ไม่ว่าเจ้าสองกับเจ้าหกจะเคยทำอะไรให้พวกเจ้า

บ้านสี่ แต่อย่างไรก็เป็นพี่น้องกัน เวลาที่พวกเขาทั้งสองตายแล้ว...เจ้าไม่เสียใจเลยหรือ”

เจียงหยาดานพูดอย่างสบายๆ “ท่านปู่เล็กกล่าวเช่นนี้... ไยข้าต้องเสียใจเล่า”

พอได้ยินคำพูดนี้จี๋เป่ยโหวก็โกรธจนแทบเสียสติทันที แต่เจียงหยาดานกลับพูดต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ถ้าหลานเสียใจแล้วจะฆ่าสองคนนี้ไปเพื่ออะไร”

“เจ้า!” มิน่า ข้าถามอยู่นานสองนาน คนรอบข้างไม่มีใครตอบเลยสักคน ดวงตาทั้งสองข้างของจี๋เป่ยโหวแดงก่ำ เพลิงโกรธปะทุจนเลือดแทบไหลออกจากตา เขาคำรามพลาญ แ่่งดาบมาจากองค์กรักษ์ที่อยู่ข้างๆ “เจ้าเป็นคนทำจริงๆ ใช่มั้ยหรือไม่ว!!!”

แม่ทัพเผ่าผมตั้งชันพุงเข้าไปใส่เจียงหยาดานเหมือนสิงโตที่กำลังโกรธเกรี้ยว “ข้าจะฆ่าเจ้า ไอ้คนอำมหิต!”

“ท่านโหวใจเย็นๆ ก่อนขอรับ! ใจเย็นๆ!” ทหารที่อยู่รอบข้างกุกูกุจอร์บดิ่งตัวเขาไว้ “เรื่องนี้จะต้องมีลับลมคมในแน่นอน คุณชายแปดคงพูดด้วยอารมณ์ขอรับ”

ลูกชายคนรองบ้านใหญ่กับลูกชายคนโตบ้านสามตายไปแล้ว ถ้าลูกชายคนโตบ้านสี่รักษาไว้ไม่ได้ พวกเขากลับไปโดนประหารเก้าชั่วโคตรก็ยังไม่พอ จะกล้าให้จีเปยโหวทำร้ายเจียงหยาดานได้อย่างไร

ยังดีที่เจียงหยาดานหูไวตาไว พอเห็นจีเปยโหวปราดเข้ามาด้วยท่าทางจริงจัง จึงรู้ว่าตนทำให้ท่านปู่เล็กคนนี้โกรธเข้าให้แล้วจริงๆ ท่านปู่เล็กอาจจะฆ่าตนด้วยความโกรธก็เป็นได้...เขาไม่พูดไม่จารีบโยนกาน้ำชาทิ้ง แล้วเดินหนีไปโดยไม่หันกลับมาอีก

เขาสับเท้าเดินอย่างรวดเร็วเหมือนมีลมใต้เท้า ถ้าเจียงกานไม่วิ่งเหาะๆ คงตามมาไม่ทัน

“รอท่านปู่เล็กสงบสติอารมณ์ ไม่คิดจะฆ่าข้าก่อน ค่อยมาเรียกข้า” เขาเดินไปพลางส่งองครักษ์ไปด้วย “เพื่อป้องกันไม่ให้ท่านปู่เล็กโกรธจนพลั้งพลาดทำเรื่องที่ต้องเสียใจภายหลัง... เบาก็อดทน หนักหน่อยก็หนี จึงจะถือว่าทัญญู”

เจียงกานและองครักษ์ที่เขาเพิ่งกำชับไปต่างรู้สึกอยากกระอักเลือดออกมาทันที ท่านไม่เพียงแต่ฆ่าญาติผู้พี่สองคนนั้น

กลับยังกล้าทิ้งศพไว้เป็นของตุตต่างหน้าให้ท่านปู่เล็กอีก ประกาศให้ท่านปู่เล็กรู้ว่าท่านเป็นคนทำ จี๋เปยโหวไม่ฆ่าท่านให้ตายในทันทีก็เห็นว่าโชคดีแค่ไหนแล้ว ท่านยังมีหน้ามาพูดคำว่า “กตัญญู” อีกหรือ

ค่ายทหารเกิดความโกลาหลขึ้นมาในทันที ภายในกระโจมใหญ่ใจกลางค่าย ประหนึ่งว่าหลิงจื๊อกำลังนั่งบนพรมตะปู เมื่อเขาเห็นว่าเจียงฉีเจิงยังมีใจฝักใฝ่นักขัรที่โตะด้วยท่าทางสุขุมหนึ่ง โอวจึงหล่นเอามือเท้าคางครุ่นคิดอยู่บนบนตั่ง เรียวปากคลี ยิ้มหวานเป็นระยะๆ ...จนในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว ลุกขึ้นแล้วเดินไปหาเจียงฉีเจิง “องค์หญิง!”

“บอกแล้วไงว่าอย่าเรียกข้าว่าองค์หญิง เห็นข้าเป็นคนอื่นไกลไปได้” เจียงฉีเจิงตกระกำลำบากพร้อมกับเขา โดยเฉพาะก่อนหน้านี้ตอนที่หลิงจื๊อไม่วางใจคนของหานจี้ซาน เขาคอยเฝ้าดูนางอย่างใกล้ชิดไม่ยอมห่าง ทำให้เจียงฉีเจิงรู้สึกซาบซึ้งในตัวเขาเป็นอย่างมาก นางยังคิดว่าพอกลับไปเมืองหลวงแล้วจะประกาศยอมรับหลิงจื๊อเป็นพี่ชายบุญธรรม เพื่อเป็นการเทิดทูนเขา และยังเป็นการป้องกันไม่ให้ถูกครหาจาก

ตอนที่ถูกรวบตัวไป ทั้งสองต้องอยู่ด้วยกันสองต่อสองหลายต่อหลายครั้ง พอเห็นเขาเข้ามา นางจึงหยุดเขียนแล้วพูดอย่างยิ้มๆ “ถ้าเจ้าไม่ชินที่จะเรียกด้วยชื่อของข้า เช่นนั้นก็เรียกด้วยบรรดาศักดิ์ก็ย่อมได้”

หลังจួយิ้มอย่างขัดเขิน เขาพูดเบาๆ “ข้างนอกมีเสียงดังหนวกหูมาก หรือว่าจี๋เป่ย์โหวจะมาถึงแล้ว”

“ต้องใช่แน่ๆ” โอวฉิงหลันที่มีท่าทางเหมือนใจลอยไปไกล จู่ๆ ก็หันมาพูด “หาไม่แล้วใครกันที่กล้าส่งเสียงดังขนาดนี้”

“เรื่องก่อนหน้านี้อเล้า...”

หลังจួយพูดได้ครั้งหนึ่งก็ถูกเจียงฉีเจิงเอ๋ยตัดบทด้วยรอยยิ้ม “พี่แปดจัดการได้อยู่แล้ว เจ้าไม่ต้องห่วง”

“ไม่ต้องห่วงหรือ!” หลังจួយมองท่าทางสงบมั่นคงของนางแล้วหันมองโอวฉิงหลันที่กำลังเหม่อลอย จากนั้นเขาจึงสะกดความรู้สึกที่ดีตื่นขึ้นมา ข้าเห็นกับตาว่าเจ้าเป็นคนนอกความคิดอาชังเป็นคนลงมือ ลูกน้องของฉุนจวินก็เข้ามาช่วย แฝงตัวเข้าไปในค่าย ข้าเจียงหย่าเยว่กับเจียงหย่าฉิงจนถึงแก่ความตายในกระโจมนี้ พอลุล่วงแล้วก็ให้เจียงหย่าตานเป็นคนออกหน้า

ไปรับโทษ...เวลานี้เสียงคำรามของจี้เป่ย์โหวยังดังข้ามหลาย
กระโจมมาจนถึงที่นี่ แล้วจะไม่ให้ข้าเป็นห่วงได้หรือ!

ถ้าเรื่องนี้เล็ดลอดออกไป แม้เขาไม่ได้เข้าร่วมแต่ก็
ดูเหตุการณ์อยู่ข้างๆ ด้วยนิสัยของตระกูลเจียง คนทั้ง
จวนจึงชวนโหวล้วนต้องพบจุดจบที่น่าอนาถเข้าใจหรือไม่!

คล้ายกับโหวฉิงหลันมองออกว่าเขากำลังเป็นกังวล
นางจึงพูดพลอบใจ “เจ้าวางใจเถิด หลังจากที่เจียงสองกับ
เจียงหกตายแล้ว พี่ชิวก็พาพวกเรามาที่นี่ เรื่องนี้คนทั้งค่ายล้วน
เป็นพยานได้ พี่ชิวเก่งขนาดนี้ ผู้ใต้บังคับบัญชาต้องช่วยรักษา
ความลับได้แน่ ถ้าพวกเราไม่พูดออกมาเอง ใครจะกล้าปากโป้ง
บอกว่าการตายของเจียงสองกับเจียงหกเกี่ยวข้องกับเรา”

“ในสายตาเจ้าก็มีแต่พี่ชิว!” หลังจุ่มปากกระตุก
พองค์หญิงฉุนผู้บอกว่าการฆ่าเจียงสองกับเจียงหกจะเป็นผลดี
ต่อฉุนจวิน เจ้าก็ชักมีดออกมาโดยไม่พูดไม่จา ไม่คิดหรือว่าถ้า
เจ้าทำไม่สำเร็จจะทำให้ตระกูลโหวต้องล่มสลาย...ตอนที่ตระกูล
โหวยังเป็นโจรบนเขาเคยก่อกรรมทำเข็ญไว้มากมาย แล้วยังมี
คนทำลายตระกูลอย่างเจ้าอีก เมื่อเทียบกับเจ้าแล้ว ข้าซึ่ง

ถูกส่งไปภาคใต้หนึ่งปีกว่า เดินทางกลับเมืองหลวงแล้วไม่ไป
คารวะพ่อแม่ ถือว่าช้าเป็นแบบอย่างของลูกกตัญญูไปเลย!

โอวฉิ่งหลั่นซึ่งคืบนั้นปลอมตัวเป็นสาวใช้คอยรินเหล้า
พอเจียงหยาดจึงพูดขึ้นอย่างตึงใจ “สาวใช้คนนี้นี่หน้าตาช่างคุ้น
...” เขาพูดยังไม่ทันจบ นางก็ชักมีดสั้นในแขนเสื้อออกมา
จ้วงแทง ทำให้ญาติผู้พี่ทั้งสองคนที่ไม่ทันป้องกันตัวแม้แต่ร้อยละ
ถูกแทงจนตายอย่างน่าเวทนา ภาพที่ทนดูไม่ได้พลันฉายขึ้นมา
อีกครั้ง นำสงสารหลังจួយแม่มิชื่อเสียงเลื่องลือว่าเป็นคนเสเพล
ในเมืองหลวง แต่ก็ไม่เคยเอาชีวิตใคร ภาพเหตุการณ์รุนแรง
ขนาดนี้ยังไม่เคยเห็นมาก่อน

เขาอาเจียนถึงสองวันเต็ม

ช่วงสองวันนี้ทำให้เขาซาบซึ้งถึงความโหดเหี้ยมของ
ผู้หญิง เจียงฉีเจิงบัญชาการแก้ปัญหาอย่างคล่องแคล่ว นางสอน
เจียงหยาดกันว่าควรรับมือการถูกชักถามต่อจากนี้อย่างไร
พร้อมสรรพยังกำชับให้โอวฉิ่งหลั่นฝึกการแสดงที่จำเป็นต้องใช้อีก
พอเสร็จแล้วนางก็หาเวลามาตุนน้ำแกงไก่ให้หลังจួយบำรุงกาย

ส่วนโอวฉิงหลันพอโยนมีดและเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็หุ่มเตี๊ยมแสดงละครอย่างต้งอกต้งใจ ยามว่างเมื่อไรนางก็ทำท่าทางเหมือนเมื่อครู่ พร่ำเพ้อถึงเหตุการณ์ที่คนรักได้รับความช่วยเหลือจากตนจนสามารถยกฐานะให้สูงขึ้น และในที่สุดก็ส่งก๊วยแปดคนหามมารับตนแต่งเข้าบ้าน...

โดยสรุปแล้ว องค์หญิงและคุณหนูใหญ่สองคนนี้นั้ล้วนเติบโตมาท่ามกลางความมั่งคั่ง กลับไม่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์นองเลือดเลยแม้แต่หยดน้อย! มิหนำซ้ำยังไม่มีความรู้สึกผิดต่อการฆ่าพี่ชายด้วย อย่างว่าแต่คลื่นเหียนอยากอาเจียนเลย แม้แต่แหวตาลังเล็กก็ไม่มี กลับหนักแน่นและมั่นคงที่จะฆ่าไก่สองตัว อีกทั้งพวกนางยังลงมือฆ่าด้วยตัวเองอีกด้วย

ดังนั้นเวลานี้หลิงจ๋วยจึงไม่กล้าปริปากพูดความจริงออกมา ได้แต่พูดอย่างไม่พอใจ “เจียงแปดเขาจะทนรับไหวหรือพวกเจ้าฟังสิ เสียงอะอะโวยวายต้งขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว”

“ก็แค่เดินมาทางนี้เอง” เจียงฉีเจิงยึดพู่กันใส่มือเขาพลางยิ้มบอกโอวฉิงหลัน “อาซิง เราสองคนก็เข้าไปกันเถอะ”

“เจ้าค่ะ!” โอวจึงหันรับคำอย่างเร่งร่า จากนั้นทั้งสองก็จับมือกันเดินเข้าไปที่ด้านหลังฉากกัน

เหลือแต่หลังจู้ที่รับฟูกันมาอย่างงุนงง ไม่รู้จะพูดอย่างไร

ครูหนึ่งจีเปยโหวก็เดินพรวดเข้ามาอย่างโกรธเกรี้ยว พอเห็นเขา ก็โพล่งถามขึ้นมา “เหตุใดเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่”

“ข้า...” หลังจู้อ้าปาก นึกถึงคำพูดที่เจียงฉีเจิงบอกไว้ก่อนหน้านี้ “ข้าไม่แน่ใจ ก็เลย...”

เขายังไม่ทันพูดต่อว่ามาถามเรื่องการเขียนอักษร จีเปยโหวโบกมืออย่างรำคาญใจ “ได้ยินว่าเวลานี้เจ้าสืบทอดกับอาซึ่งรักษาตัวอยู่ที่นี่ เจ้าเป็นผู้ชายเข้ามาคนเดียวแบบนี้ไม่เหมาะสมไม่ควร ออกไปก่อน วันหลังอย่ามาคนเดียวอีก มีธุระอันใดก็ให้สาวใช้มาบอก”

หลังจู้แอบถอนหายใจอย่างโล่งอก เขาไม่ใส่ใจท่าทีของจีเปยโหวแล้วรีบออกไปทันที

เขายังไม่ทันเดินออกพ้นจากกระโจม จี๋เปยโหวกก็ตะโกน
ไปที่ข้างหลังจากนั้น “เจ้าสิบแปด อาซึ่ง พวกเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

“ท่านปู่เล็ก! ท่านปู่เล็กมาจริง ๆ ด้วย” หลังจุกกล้า
รับประกันว่าเวลานี้เจียงฉีเจิงกับโอวฉิงหลันซึ่งอยู่หลังฉากกัน
คงถอดเสื้อผ້อย่างระมัดระวัง ยังไม่ทันได้เข้าไปซุกอยู่ในผ้าห่ม
ด้วยซ้ำ

แต่เจียงฉีเจิงกลับตัดสินใจให้ฟังดูเหนื่อยล้าระคนดีใจ
และตื่นตันใจ เป็นความรู้สึกที่ตรากตรำรอนแรมจนเอาชีวิตีทรอด
มาได้ แม้มีฉากกันแต่น้ำเสียงก็แผ่ไปด้วยความมีชีวิตชีวา
พอหลังจุกได้ยินก็เบิกปาก เขารู้สึกว่าตนช่างโชคดีเหลือเกิน ยังดี
ที่เมื่อก่อนท่านพ่อและท่านแม่ดูแลอย่างเข้มงวด ผู้หญิง
ตระกูลกู่และตระกูลเจียงจึงไม่ได้มาก่อกวนขำ...เมื่อก่อนเห็นว่า
องค์หญิงฉุนผู้หน้าตาดี เขายังเคยคิดจะไปเกี้ยวนาง...

แม้ไม่มีตระกูลเจียงออกหน้าแทน แต่ถ้าเจียงฉีเจิงเอง
ถูกยุแหย่ให้โกรธขึ้นมา เขาก็ไม่มีวันรับมือไหว

“เมื่อครู่สาวใช้เข้ามาบอกแล้ว แต่หลานไม่อยากจะเชื่อ
เลย” เจียงฉีเจิงยังแสดงไม่จบ น้ำเสียงดีใจที่รอดชีวิตไม่ทัน

จบบทแปรเปลี่ยนเป็นความน้อยเนื้อต่ำใจ น้ำเสียงโศกเศร้านี้ พอหลังจุกซึ่งกำลังก้าวขาข้างหนึ่งออกไปได้ยินเข้าก็แทบ หลั่งน้ำตาออกมา “หลานนี่กว่าชาตินี้คงไม่ได้พบครอบครัว ที่เมืองหลวง ไม่ได้พบพ่อแม่ญาติพี่น้อง และไม่ได้พบลูกชาย ที่น่าสงสารอีกแล้ว! อืออืออือ...”

ขณะที่ปิดม่านกระโจม หลังจุกยังได้ยินจี๋เป่ยโหวพูดขึ้น ตอนที่เข้าไปในกระโจมความรู้สึกที่โกรธเกรี้ยวอยากฆ่าคน ก็ลดลงแล้ว และเขายังทอดถอนใจ “เด็กน้อยน่าสงสาร! พวกเจ้า ลำบากจริง ๆ ยังดีที่ไม่เป็นไร...ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว...เวลานี้เจ้า... สุขภาพ...ไม่ต้องห่วง...ปู่เล็กอยู่นี่แล้ว...ไม่ต้องกลัว...”

“อูย!” หลังจุกที่อยู่นอกกระโจมเอามือสอดเข้าไปในแขนเสื้อ ตั้งแต่เล็กจนโตนี้เป็นครั้งแรกที่เขาสงสัยในความคิดของตัวเอง มีภรรยาเอกอนุเต็มบ้าน มีแม่ยายทั่วแผ่นดิน...ดูท่าแล้ว... อันตรายจริง ๆ ...

ถ้ามีผู้หญิงแบบเจียงฉีเจิงแค่คนเดียวเข้าไปอยู่ใน หลังบ้านของเขา ก็เพียงพอที่จะทำให้เขาตายโดยที่ไม่รู้ว่าตาย ได้อย่างไรด้วยซ้ำ

และคนที่น่ากลัวที่สุด เมื่อสิบกว่าปีที่แล้วก่อนที่เจียงฉีเจิง
จะเปลี่ยนไป ใครเล่าจะคาดคิดว่านางซึ่งดูอ่อนโยนรูปโฉม
สวยงาม ทั้งยังเมตตาน่าใกล้ชิด และมีน้ำใจเผื่อแผ่ ในเวลานี้หาก
กลับเมืองหลวงแล้วเที่ยวบอกใครต่อใครว่าความจริงแล้ว
องค์หญิงฉุนฝูเป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิต ฆ่าญาติผู้พี่ได้โดยไม่
กะพริบตา...คาดว่าคุณอื่นๆ คงคิดว่าเขาเสียสติแล้วเป็นแน่

“ชีวเฟิง ไม่ได้พบเจ้าตั้งนานป่านนี้ไม่รู้ว่าคุณยังมีชีวิตอยู่
หรือไม่” หลังจួយตัวสั้น “เดิมทีข้าอยากให้คุณอยู่รอดปลอดภัย
เพื่อคุณจวิน แต่เวลานี้ข้ากลับคิดว่าถ้าหวังดีกับตัวเจ้าจริง
ข้าควรภาวนาให้คุณตายเร็วขึ้นหน่อยดีกว่า...”

ข้านี้แหละบุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 12

名门嫡后

โน้ตเครื่องปริ้นท์ทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《名门嫡后》

Author © 繁朵 (Fan Duo)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING

HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

繁朵 (Fan Duo)

ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 12 / 繁朵 Fan Duo : เขียน; มณฑิรา ผาทอง.: แปล จาก 名门嫡后.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 447 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. มณฑิรา ผาทอง. , ผู้แปล. II. ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล.

ISBN 978-616-18-7732-3